

Small

Taft

La tradició sociològica: les aportacions dels clàssics

2n curs
Grau de Sociologia

Prof. **Ernest Garcia**
Universitat de València, 2015

10. La sociologia de Chicago (de Park a Goffman)

THE AMERICAN JOURNAL
OF
SOCIOLOGY

EDITOR:
A. W. SMALL
ASSOCIATE EDITORS:
CHARLES R. HENDERSON   MARION TALBOT
FREDERIC STARR   CHARLES ZIEHLIN
GEORGE E. VINCENT   WILLIAM I. THOMAS

VOL. I
BI-MONTHLY
JULY 1895—MAY 1896

CHICAGO
The University of Chicago Press
1896

Goffman

Dpt. Sociologia, University of
Chicago

Park

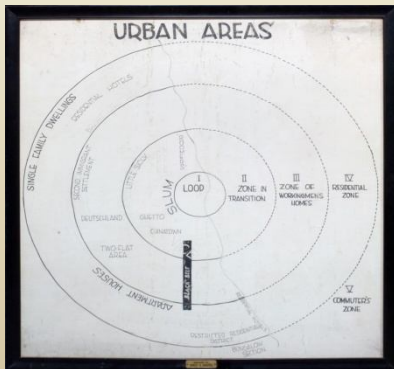
**Notes històriques
1: El departament de
sociologia**

Burgess

Blumer

El Departament de Sociologia de la Universitat de Chicago fou fundat el 1892, quan Albion Small fou nomenat professor. Investigador de la història de les idees i les institucions, Small fou important en la institucionalització de la sociologia com a disciplina acadèmica. Va promoure i editar durant 30 anys la revista *American Journal of Sociology*. Col·laborà en la creació de l'American Sociological Association. Fou també un reformador social (la vinculació entre acadèmia i reforma social ha estat típica de la sociologia de Chicago).

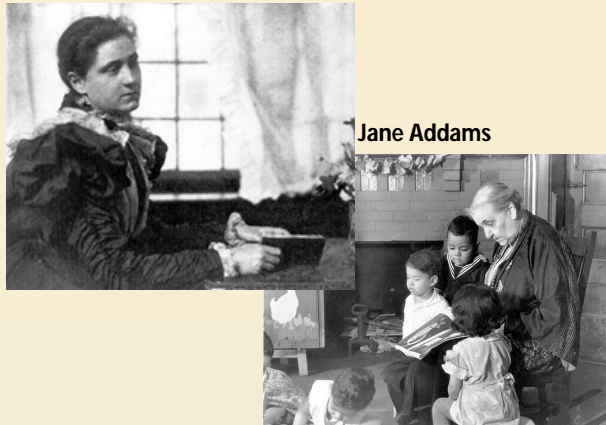
Els col·legues i successors més coneguts de Small són W. I. Thomas, Robert Park i Ernest Burgess. Amb Znaniecki, Thomas va escriure *El camperol polonès a Europa i Amèrica*. Park i Burgess van escriure un manual molt influent. Com a teòrics, van emfatitzar el procés i el canvi enfront d'una estructura social fixada. Com a metodòlegs, van insistir en l'eclecticisme. Com a investigadors empírics, van transformar els estudis urbans. En arribar el 1927, Ogburn va introduir, amb la seua opció per un positivisme quantitativista, un debat metodològic intern que encara dura.

L'època de Park i Burgess –la de la primera escola de Chicago– fou seguida després de la II Guerra Mundial per un altre grup –la «segona escola»–, amb Herbert Blumer, Everett Hughes i Lloyd Warner, que desenvolupà els característics mètodes d'etnografia urbana i sociologia interpretativa. A més d'això, el departament va incloure estudis demogràfics, d'ecologia humana sociològica, i de tècniques quantitatives.

(Informacions extretes de la Presentació del Departament de Sociologia de la Universitat de Chicago en el seu lloc web <<http://sociology.uchicago.edu/>>.)

Notes històriques

2: Hull House, la sociologia de les dones i la connexió amb el treball social

Jane Addams

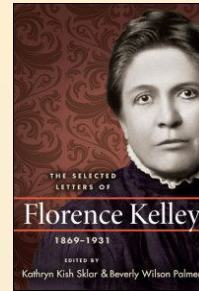
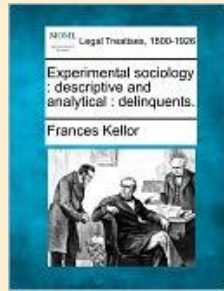
Hull House, fundada el 1889, tancà el 27 de gener de 2012 per manca de fons

Segons Lengermann i Niebrugge, que l'han estudiada a fons, l'Escola de Sociologia de Dones de Chicago (CWSS) fou una xarxa de dones que va fer sociologia lligant la teoria social, la investigació sociològica i la reforma social, i va desenvolupar el seu treball sobretot entre el 1890 i el 1920. Hull House, una casa d'acollida per a xiquets pobres i immigrants, fou el centre de trobada i d'activitats pràctiques del grup, i la Universitat de Chicago, l'àmbit per al corresponent aprenentatge teòric.

La CWSS fou un grup d'activistes del treball social i la reforma social, però també una comunitat científica dedicada a produir evidència empírica per tal de demostrar les seues teories. Amb aquesta finalitat, en les seues investigacions van aplicar moltes tècniques diferents: enquestes, entrevistes, observació de camp, anàlisi de registres judicials, dades censals i electorals, etc. Hi ha qui manté que aquest grup va crear moltes de les tècniques de recollida de dades que des del 1930 van convertir-se en habituals en la sociologia masculina professional. A més d'això, les seues idees tingueren una visible influència pràctica: Jane Addams va rebre el Nobel de la Pau el 1931; l'impacte sobre les polítiques del New Deal fou visible.

Les influències teòriques van des del pensament de Jane Addams sobre la justícia social i les reformes fins al socialisme marxista (a través de Kelley).

Algunes integrants de l'Escola de Sociologia de Dones de Chicago:

Marion Talbot fou professora ajudant de sociologia a la Universitat de Chicago i editora associada de l'*American Journal of Sociology* des del 1895 fins al 1925.

Frances Kellor, associada a la universitat i a Hull House, va treballar sobre criminologia i relacions racials, dos dels camps de recerca més habituals de la sociologia de Chicago.

Florence Kelley va traduir a l'anglès *La situació de la classe obrera a Anglaterra*, d'Engels. Estigué associada a Hull House entre el 1891 i el 1899. Per encàrrec dels serveis de treball de l'Estat d'Illinois va dirigir una investigació sobre els *sweat-shops* en la indústria tèxtil ('*sweat-shop*' és un terme que s'aplica a factories en què les condicions de treball són molt difícils o perilloses, amb jornades més llargues o salaris més baixos que allò establert per les lleis, amb explotació del treball infantil, etc.).

Annie Marion MacLean començà a estudiar sociologia a la Universitat de Chicago el 1897. Fou la primera dona a obtenir-hi un màster en sociologia i la segona a doctorar-s'hi. Va ser professora durant més de trenta anys en el departament d'educació per correspondència (no presencial) de la Universitat, sense rebre mai l'oferta d'un lloc estable a jornada completa. Va investigar amb tècniques d'observació participant i va treballar en diversos oficis per a observar des de dins les condicions dels treballs de les dones. Va escriure bastants llibres i articles, entre ells *Wage-Earning Women* (1910).

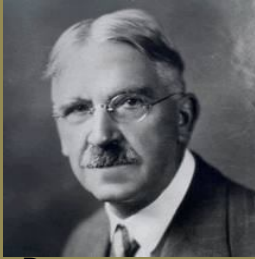

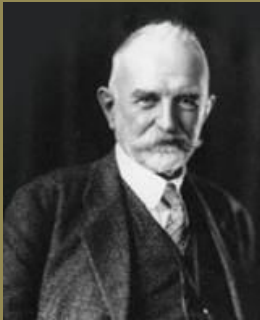
«Hi havia una atmosfera opressiva, d'una consistència somorta i atordidora, i el semblant de moltes dones era llastimosament inexpressiu. Hi havia moltes evidències de la falta d'oportunitats de promoció, del treball mecànic incessant, de vides insulses i sense estímuls, i tot això amb condicions físiques adequades i salaris relativament bons. "Les xiques no són raonables", digué l'empresari, "què més poden voler?". Volen, d'una banda, que no hi haja multes si el treball no és perfecte i, d'una altra banda, que el patró proporcione el fil i les agulles. Però l'empresari no veu la força d'aquestes velles reivindicacions. La compra de fil, d'agulles, o d'ambdues coses, és una font permanent d'irritació per a les treballadores més intel·ligents del sector de l'agulla, tant a l'Est com a l'Oest. En algunes factories de Chicago, açò puja fins a 2\$ per setmana per a qui usa màquines d'una agulla, i és encara més oneros per a les operàries de dos i tres agulles, que a vegades paguen de 2,50\$ a 3\$ cada setmana. És una vella, vella història, que hom pot sentir en diferents parts del país i que sempre que és repetida inflama d'esperit revolucionari els treballadors. Les xiques insisteixen en el fet que el fil és venut en el teixit, i que el benefici va al patró. Un greuge afegit és que les treballadores són obligades a comprar el fil de l'empresa. En preguntar-li sobre això, una xica va somriure satíricament i va contestar: "Segur, així es fan amb els diners. Podríem aconseguir-ho molt més barat en una botiga".»

De A. M. MacLean, *Wage-Earning Women* (1910)

Pragmatisme i interaccionisme simbòlic

Dewey

Mead

El 1894, John Dewey i George H. Mead van instal·lar-se a Chicago per impulsar el departament de Filosofia, Psicologia i Pedagogia. Aquest fet va determinar la influència del pragmatisme filosòfic sobre la sociologia de la primera Escola de Chicago.

El pragmatisme és un punt de vista filosòfic segons el qual l'experiència pràctica és l'origen del coneixement, perquè les idees i els conceptes són respostes adaptatives a les situacions que apareixen en la interacció dels individus amb el seu entorn i amb uns altres individus. En cert sentit, les idees que s'accepten com a vertaderes són les que resulten útils.

La versió de Dewey, sovint anomenada per ell mateix *instrumentalisme*, va accentuar la inseparabilitat entre teoria i pràctica i el rebuig dels dualismes ment/matèria, coneixement/acció, saber com a propietat intel·lectual/saber com a habilitat pràctica, que considerava característics de l'idealisme europeu. Particularment important ha estat la seua aportació a la pedagogia, amb una idea de l'educació en la qual la racionalitat i la moral són inseparables, amb la insistència que l'educació i l'aprenentatge són processos socials interactius, i que l'escola és una institució social a través de la qual es pot i s'ha de promoure la reforma social.

Enllà de l'educació, la influència de Dewey en el reformisme progressista nord-americà ha estat també molt gran.

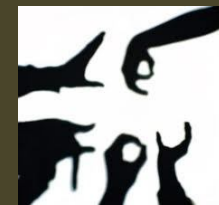
Una incidència sociològica més directa ha tingut l'aportació de Mead a la psicologia social, en particular la seua visió sobre l'interaccionisme simbòlic.

Els fonaments de l'interaccionisme simbòlic:

- L'entorn dels éssers humans és alhora físic i simbòlic, i és gràcies als símbols que construïm els significats del món i de les nostres accions.
- El fet de compartir símbols ens permet el mutu reconeixement, «posar-nos en el lloc dels altres».
- La cultura, el conjunt elaborat de significats i valors, guia la major part de les accions humanes i ens permet comprendre/anticipar el comportament dels altres.
- Els símbols s'estructuren en conjunts complexos enfront dels quals els individus defineixen el seu rol.
- El pensament es el procés d'examinar les accions possibles en termes d'avantatges i inconvenients per relació als valors.

Segons Picó i Serra, l'interaccionisme simbòlic considera que la naturalesa simbòlica de la vida social és l'element fonamental per a l'estudi de les relacions socials, situa l'individu com a protagonista i intèrpret de la vida social i manté que la sociologia té com a objecte el comportament i la interacció humana en base a la interpretació que els actors fan del món que els envolta.

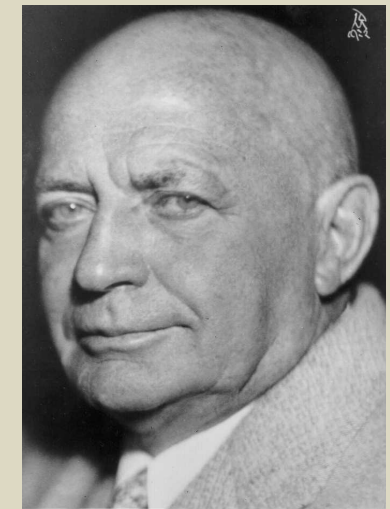
William Isaac Thomas

El seu treball més conegut és *El camperol polonès a Europa i Amèrica*, realitzat conjuntament amb Znaniecki, un estudi sobre els immigrants arribats als EUA des de Polònia al començament del segle XX. Com la major part de la sociologia de Chicago, l'estudi va estar connectat amb problemes pràctics: la integració i assimilació dels nousvinguts, el debat sobre el control dels fluxos migratoris, etc.

Teòricament, Thomas va estar més a prop del culturalisme que de les explicacions biologicistes de la conducta (molt presents aleshores als EUA). Mantingué que el comportament resulta de la interacció incessant entre la consciència individual i la realitat social objectiva. I, per tant, que per tal d'interpretar els comportaments cal conèixer el significat subjectiu que els individus atribueixen a les accions.

En això va coincidir amb Weber, però Thomas va dedicar molt d'esforç a acumular informació empírica mitjançant entrevistes, històries de vida, documents judicials i parroquials, observació participant, etc.

Per a Thomas, les causes dels fenòmens socials no són sols socials –com per a Durkheim– sinó alhora socials i individuals. Les seues idees tenen projeccions en l'individualisme metodològic (en la versió més psicologista), en el construccionisme sociològic (a partir d'una versió distorsionada de la importància atribuïda a la «definició de la situació» pels subjectes en el conegut com a «principi de Thomas») i, òbviament, en la psicologia social.

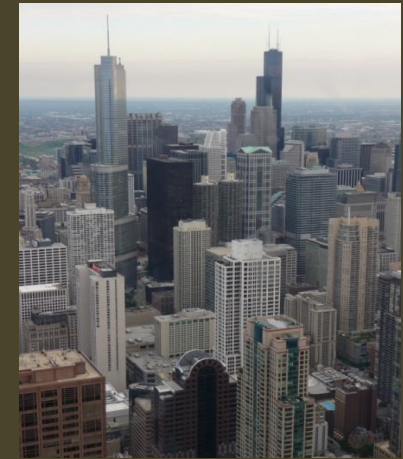
«Si els homes defineixen les situacions com a reals, aquestes són reals en llurs conseqüències.»

Thomas: El camperol polonès

***El camperol polonès* (*The Polish Peasant in Europe and America: Monograph of an Immigrant Group*, 1918), de Thomas i Znaniecki, està considerada la primera gran investigació sociològica als Estats Units. S'ocupa de temes d'identitat i subcultura ètniques basant-se en històries de vida d'immigrants polonesos a Chicago, construïdes a partir de materials molt diversos: cartes i uns altres documents personals, autobiografies, diaris...**

El marc conceptual d'*El camperol polonès* es caracteritza per la recerca d'un equilibri entre factors subjectius i objectius, entre actituds individuals i valors culturals objectius. Actitud és la predisposició a actuar, en la consciència individual, per relació a un objecte social. Valor social remet a regles de comportament establides pel grup (costums, rituals, normes legals i educatives, etc.). El canvi social és sempre el resultat de la interacció entre actituds i valors: «La causa d'un fenomen social o individual no és mai un altre fenomen només social o només individual, sinó que és sempre una combinació de fenòmens socials i individuals».

Thomas: La definició de la situació

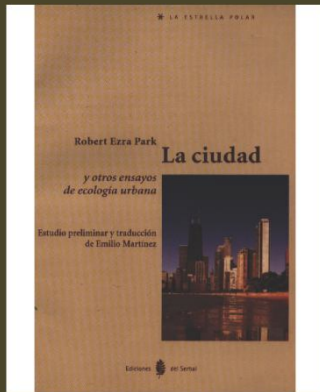
«... Els animals superiors, i en primer lloc l'home, tenen el poder de rebutjar l'obediència a un estímul que anteriorment havien seguit... Aquesta capacitat l'anomenem poder d'inhibició... Abans de qualsevol comportament autodeterminat hi ha sempre una fase d'examen i deliberació de la qual podem dir que és la *definició de la situació*... No sols els actes concrets depenen de la definició de la situació, sinó que gradualment tota una manera de viure, així com la mateixa personalitat de l'individu, són l'efecte d'un seguit d'aquestes definicions. Però el xiquet naix sempre dins d'un grup de persones en el qual tots els tipus generals de situacions que es poden presentar han estat ja definides i les regles corresponents han estat desenvolupades, en un context doncs en què no té la més mínima oportunitat de fer les seues definicions i de seguir els seus desitjos sense interferència... En conseqüència, hi ha sempre una rivalitat entre la definició espontània de la situació feta pels membres d'una societat organitzada i la definició que aquesta societat ha preparat ja. L'individu tendeix a una selecció hedonista de l'activitat, primer el plaer; i la societat a una selecció utilitària, primer la seguretat... És en aquesta connexió on apareix un codi moral, que és un conjunt de regles i normes de comportament que regula l'expressió dels desitjos, i que és el producte de successives definicions de la situació... En la pràctica, l'abús apareix abans, i el significat de la regla és prevenir-ne la repetició.»

La noció de «definició de la situació» s'oposa als determinismes biològic i conductista, i ofereix una explicació al fet que individus diferents (o membres de grups diferents) reaccionen de manera diferent davant de la mateixa situació. Indica que les persones no responen únicament als trets objectius d'una situació, sinó també, i sovint sobretot, al significat que aquesta situació té per a elles. Aquest és el significat de la cèlebre proposició: «Si els homes defineixen les situacions com a reals, aquestes són reals en llurs conseqüències». Aquest principi ofereix una explicació a fenòmens com ara la cacera de bruixes: si la gent creu en bruixes, aleshores pot matar qui pensa que ho és. La noció ha estat important, per exemple, en estudis sobre el prejudici i la discriminació.

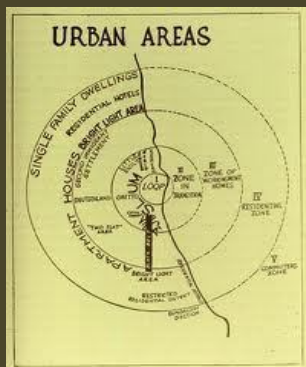

«If men define situations as real, they are real in their consequences.»

Park i Burgess: sociologia urbana i ecologia humana sociològica

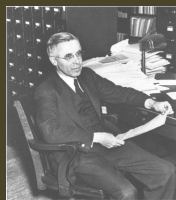

Park va combinar una doble inspiració, en l'ecologia d'una banda i en l'interaccionisme simbòlic d'una altra, per a desenvolupar un esquema conceptual que interpreta els fenòmens socials urbans com a resultat d'una mena de dialèctica entre dos nivells, el biòtic i el cultural, el de la competició i la lluita per l'existència, i el de la solidaritat i la identitat. El resultat és una «cooperació competitiva», en la qual els conflictes tenen com a resultat successives adaptacions i integracions que condueixen a una convivència d'utilitat mútua.

Al llarg de moltes investigacions centrades en la ciutat de Chicago, Park i Burgess van formular una teoria de «l'ecologia urbana» per a la qual les ciutats eren com ecosistemes naturals, governats per les mateixes forces evolutives, la més important de les quals és la competició. Així, van suggerir que la lluita pels recursos urbans escassos, en especial el sòl, provocava la competició entre grups i duia finalment a la divisió de l'espai urbà en diferents nínxols ecològics o «àrees naturals» en els quals la gent comparteix característiques socials semblants perquè està sotmesa a les mateixes pressions ambientals.

La competència pel sòl i els recursos condueix finalment a la diferenciació de l'espai urbà en zones, i les més desitjables assoleixen preus més elevats. A mesura que esdevenen més pròsperes, les persones s'allunyen del centre urbà. El model basat en aquesta hipòtesi, conegut com a teoria de les zones concèntriques i publicat per primera vegada el 1925, suposava que les ciutats tendeixen a prendre la forma de cinc anells concèntrics, amb les àrees més deteriorades, socialment i físicament, concentrades en les proximitats del centre urbà i les àrees més pròsperes situades més a prop dels límits externs de la ciutat.

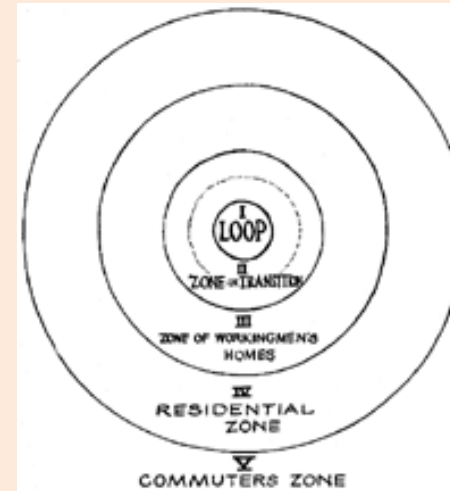

«La millor manera d'il·lustrar el procés típic d'expansió de la ciutat és, potser, una sèrie de cercles concèntrics, que pot ser numerada per tal de designar tant les zones successives d'extensió urbana com els tipus d'àrees diferenciades en el procés d'expansió.

El diagrama representa una construcció ideal de les tendències de tota ciutat o poble a expandir-se radialment des del seu districte central de negocis – “El Loop” en el mapa (I). Envoltant l'àrea central hi ha normalment una zona en transició, que és envaïda per negocis i manufactures lleugeres (II). Una tercera zona (III) està habitada per treballadors industrials que han abandonat la zona en vies de deteriorament (II) però volen viure en proximitat a llur treball. Més enllà està la “zona residencial” (IV) d'apartaments de qualitat o de districtes “restringits” i exclusius d'allotjaments unifamiliars. Més lluny encara, fins i tot enllà dels límits de la ciutat, hi ha la zona dels *commuters* –àrees suburbanes, o ciutats satèl·lit– a una distància d'entre trenta i seixanta minuts del districte central de negocis.

El diagrama recalca clarament el fet d'expansió principal, és a dir, la tendència de cada zona interior a expandir la seua superfície envaint la zona exterior més propera. Aquest aspecte de l'expansió pot anomenar-se successió, un procés que ha estat estudiat detalladament per l'ecologia vegetal.»

E. W. Burgess, «The Growth of the City: An Introduction to a Research Project» (1925).

El model de Burgess

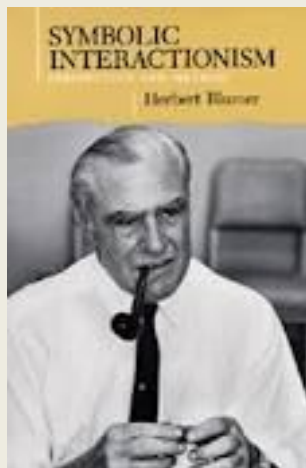

Les traces (més aviat disperses) de la sociologia de Chicago. 1) Blumer i l'interaccionisme simbòlic

A Chicago des del 1925 fins al 1952, i després a Berkeley (Califòrnia), Herbert Blumer, un deixeble de Mead, va codificar la forma contemporània de l'interaccionisme simbòlic, tot introduint aquest mateix terme el 1937. Blumer mantingué que la societat és creada per la gent a través de la interacció i que la realitat social no existeix més que en el context de l'experiència humana. I va veure la interacció com a resultat de l'acció autònoma, basada en el significat subjectiu que els actors individuals atribueixen als objectes i als símbols en les situacions rellevants. La interacció entre significats, objectes i comportaments és un procés específicament humà perquè les accions es basen en la interpretació dels símbols, no en les respostes a estímuls ambientals.

Els tres punts principals del marc conceptual de Blumer són:

- Els éssers humans actuen en relació a les coses (i als altres individus) d'acord amb els significats subjectius que atribueixen a aquestes coses.
- Els significats són construïts reflexivament, interpretats subjectivament i es generen en la interacció amb els altres.
- Els significats són processats i modificats a través de les interpretacions (incloent-hi un element predictiu) fetes per la persona en la seua interacció amb les coses i amb les altres persones.

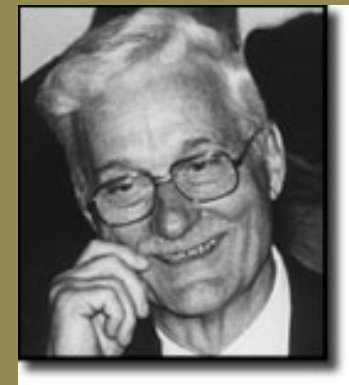
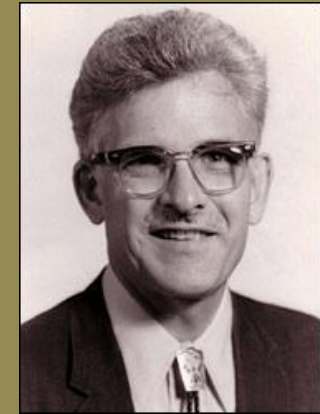

Les traces (més aviat disperses) de la sociologia de Chicago. 2) L'ecologia humana sociològica: Duncan, Hawley

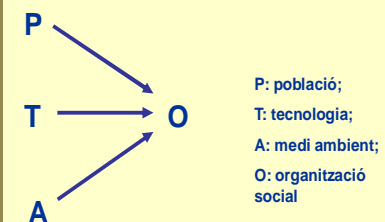
Després de la II Guerra Mundial, la sociologia urbana de Chicago, equívocament anomenada «ecologia humana», va ser reactivada per diferents autors, especialment per Otis D. Duncan i per Amos Hawley. Al mateix temps, va anar allunyant-se cada vegada més dels referents ecològics inicials. En l'obra de Park i Burgess l'ecologia no havia estat molt més que una font d'analogies més o menys encertades i una font d'importació de conceptes. Els continuadors de la segona meitat del segle XX van accentuar aquests trets, fins a desconnectar-se quasi completament de la sociologia ecològica actual.

Duncan es va doctorar el 1949 a la Universitat de Chicago, en la qual ensenyà sociologia i ecologia humana entre el 1951 i el 1962. Més tard va ensenyar a Michigan, Arizona i Califòrnia. Va fer una aportació fonamental als estudis quantitius i a la socioestadística, sobretot amb el llibre *The American Occupational Structure* (coautor: Blau). A més d'això, va recollir en certa mesura l'herència de la sociologia urbana de Chicago i va proposar un marc conceptual general en el qual els fenòmens de l'organització social són explicats basant-se en variables demogràfiques, tecnològiques i ambientals.

Estudiant i professor a Michigan i Carolina del Sud, Amos Hawley va rebre una forta influència de la sociologia urbana de Park i Burgess a través d'alguns dels seus mestres que sí que havien estat lligats directament a Chicago, sobretot McKenzie. Les traces d'aquesta influència són visibles en l'enfocament que Hawley va anomenar d'ecologia humana, tot i que, en ell, el factor explicatiu fonamental de les dinàmiques urbanes és el canvi tecnològic en matèria de mobilitat i comunicacions, i els referents biològics inicialment esmentats –en aquest cas la simbiosi i el comensalisme– desapareixen pràcticament una vegada invocats. El que en l'esquema de Hawley té a veure vagament amb un enfocament ecològic és, si de cas, la influència de factors externs, l'enfocament holístic i l'interès per registrar distribucions en l'espai i el temps (tret més aviat inespecífics des de la perspectiva de l'ecologia científica).

El "complex ecològic" de Duncan

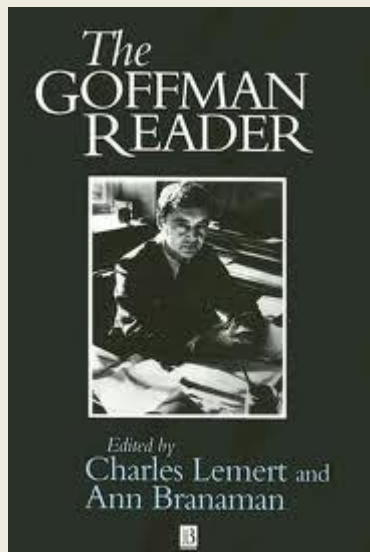
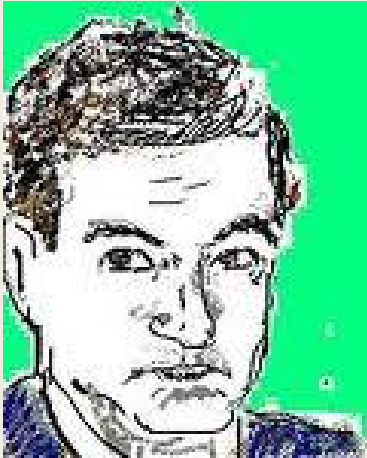
L'ecologia humana sociològica, segons Hawley

«Ara podem expressar amb precisió el significat de l'ecologia humana, com un paradigma format per tres proposicions. Aquestes són: (1) l'adaptació té lloc mitjançant la formació d'interdependències entre els membres d'una població; (2) el desenvolupament sistèmic continua, *ceteris paribus*, fins al màxim de grandària i complexitat permès per la tecnologia de transport i comunicació que la població posseeix; i (3) el desenvolupament sistèmic recomença amb l'adquisició de nova informació que incrementa la capacitat per al moviment de materials, persones i missatges, i continua fins que la capacitat eixamplada és utilitzada completament. Aquestes proposicions poden caracteritzar-se, respectivament, com a adaptativa, de creixement i evolutiva.»

Hawley, A.: *Human Ecology: A Theoretical Essay*. The University of Chicago Press, 1986, p.7.

Les traces (més aviat disperses) de la sociologia de Chicago. 3) La microsociologia: Goffman

Goffman, canadenc de naixement, va formar part de la Universitat de Chicago entre el 1949 i el 1954, com a estudiant de màster i doctorand, primer, i com a ajudant més tard. Va rebre la influència de l'interaccionisme simbòlic a través de Blumer, abans de convertir-se en un dels autors més influents en la microsociologia de la segona meitat del segle XX. Algunes de les seues aportacions més conegudes:

L'enfocament *teatral* tracta d'inspirar-se, per a l'anàlisi de la interacció social, en l'actuació dels actors sobre un escenari, i suggereix que aquesta és la forma en què les gents viuen. Implica que la identitat personal no és una entitat psicològica estable i autocentrada, sinó més aviat que és reconstruïda contínuament en la interacció amb els altres. Permet una redefinició dels conceptes d'estatus i rol: l'estatus és com un paper en un drama i el rol com el guió que indica el diàleg i l'acció per als personatges.

L'*estigma*, segons Goffman, és un atribut, conducta o reputació que s'associa a una forma determinada de descrèdit social. És la causa que un individu siga mentalment classificat pels altres d'acord amb un estereotipus indesitjable, de rebuig, enlloc d'un altre normal i acceptat. Per a Goffman, l'estigma és un cas especial de separació entre la identitat social virtual i la identitat social fàctica, entre els atributs esperats (i d'alguna manera exigits) d'un altre i els seus atributs reals, un cas en què la separació condueix a menysprear la persona estigmatitzada.

Goffman va definir una *institució total* (presons, manicomis, asils...) com un lloc de residència i activitat en el qual un nombre elevat de persones en una situació semblant, separades per un temps considerable de la resta de la comunitat, porten una vida reclosa i administrada d'una manera formal, impersonal i burocràtica.

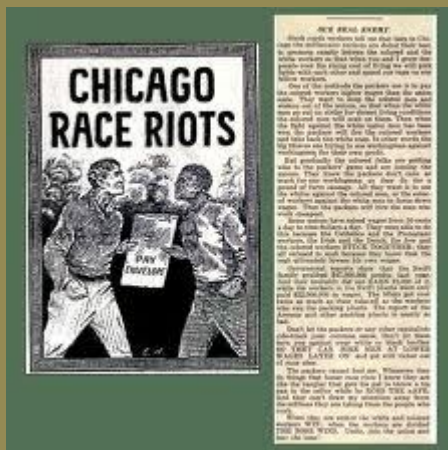
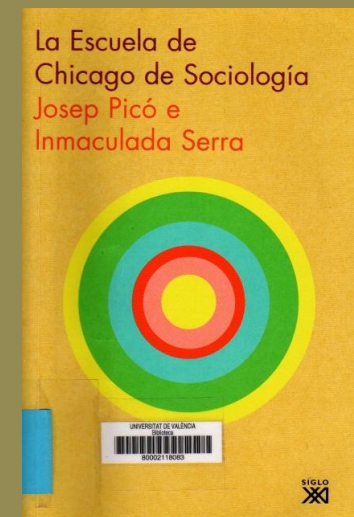
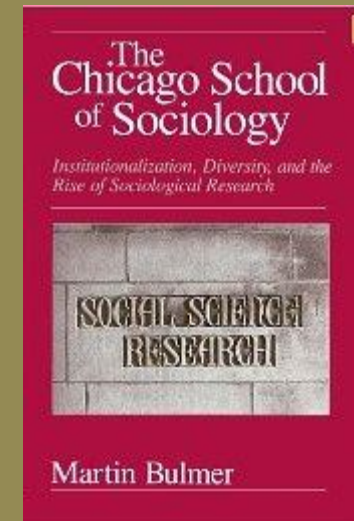

Un balanç

No està clar en quin sentit es pot parlar de la sociologia feta en el departament corresponent de la Universitat de Chicago com una escola. L'expressió «Escola de Chicago» suggereix una comunitat teòrica i metodològica difícil de trobar en el registre històric.

En la sociologia de Chicago trobem objectes d'estudi i línies de recerca molt diferents, opcions metodològiques i prioritats relatives a tècniques d'investigació d'allò més variades. Si de cas, es podria dir que aquest Departament ha estat un exemple particularment rellevant i prolongat de la diversitat característica de la institucionalització acadèmica de la sociologia.

És clar, de tota manera, que alguns desenvolupaments han estat particularment influents: en l'eclecticisme metodològic, en la utilització de tècniques qualitatives de recerca, en els enfocaments microsociològics, en el lligam entre sociologia i problemes socials, en els estudis urbans, en l'interès per la sociologia aplicada...

«No va ser mai una capella monolítica ni una escola unificada de pensament, sinó més aviat una escola activa, vigorosa i robusta, *oberta* per convicció o per necessitat a maneres diferents de fer sociologia, i *eclèctica*, és a dir, no lligada a cap tradició o a un cos coherent de teoria.»

(Howard Becker)

Resum cronològic: L'Escola de Chicago, segons Picó i Serra

<i>Generacions</i>	<i>Autors</i>	<i>Formació fora dels EUA</i>	<i>Càrrecs</i>	<i>Obres</i>
Primera generació, 1895-1918	G. Mead	Leipzig, Berlín		<i>Mind, Self and Society</i> (1934)
	A. Smal I	Leipzig, Berlín	Fundador de la AJS	(amb Vincent): <i>An Introduction to the Study of Society</i> (1894) <i>General Sociology</i> (1905)
	W. I. Thomas	Göttingen, Berlín	President ASS	<i>The Polish Peasant in Europe and America</i> (1918)
Segona generació, 1918-1935	R. E. Park	Heidelberg, Berlín	President ASS	«The City: Suggestions for the Investigation of Human Behaviour in the City Environment» (1915, AJS 20(5)) (amb Burgess): <i>Introduction to the Science of Sociology</i> (1921)
	E. Burgess			(amb Park et al.): <i>The City</i> (1925)
	W. Ogburn		President ASS	<i>Social Change with Respect to Culture and Original Nature</i> (1922)
Tercera generació	L. Wirth	Nascut a Alemanya	President ASS (1947), President ISA (1950)	<i>The Ghetto</i> (1928) «Urbanism as a way of life» (AJS 44(1))
	E. Hughes		Editor AJS (1952)	<i>A Study of Secular Institution. The Chicago Real State Board</i> (1928)
	H. Blumer		President ASS (1986), editor AJS	<i>Symbolic Interactionism: Perspective and Method</i> (1969)

5 mites sobre l'Escola de Chicago de sociologia, segons Lee Harvey

Harvey sosté que les idees següents són falses o, almenys, simplificadores i parcials:

- 1. Els sociòlegs de Chicago van ser reformadors socials, simpatitzants d'idees progressistes o d'esquerres i compromesos amb la solució dels problemes socials.**
- 2. La sociologia de Chicago fou dogmàticament qualitativa, sense interès per (i fins i tot amb hostilitat cap a) les tècniques quantitatives.**
- 3. La sociologia de Chicago no tingué orientació teòrica i fou sobretot descriptiva (i arribà, com a molt, a formular tipus ideals, com ara el model urbà de zones concèntriques).**
- 4. La sociologia de Chicago està fortament associada a l'interaccionisme simbòlic i a la filosofia de G. H. Mead.**
- 5. L'Escola de Chicago va dominar la sociologia nord-americana fins a la meitat de la dècada del 1930, i va entrar després en decadència i aïllament a causa de la seua posició antiquada i poc científica.**

I, manté, sobretot, que la visió mateixa de la sociologia de Chicago com una *escola* no es correspon amb la realitat.

Font: Harvey, L., *Myths of the Chicago School of Sociology*, Aldershot, Avebury, 1987.

